

La grafia *Segur*, amb referència a La Pobla i el Pallars i la seva rodalia, és més tardana. La primera dada segura que hi trobo és «Pobla de *Segur*» en una «palllofa», o moneda divisionària, de les que tingueren curs en els Ss. xv-xvii (potser del xvi?: Botet i Sisó, *Les Monedes Catalanes* II, 2090. És clar que en emmudir-se la *r* final a la fi del S. xv, era inevitable que el nom es confongués amb l'adj. comú *segur*, ll. SECURUS. Per això és possible que la propagació de la grafia *Segur*, aquí fos progressiva: acabem de veure que encara s'escrivia *Segú* en molts documents dels Ss. xiv i xv (cf. l'apartat 2), i fins el 1518. En algun dels paràgrafs finals de la carta citada de 1336, que semblen copiats més tardanament (p. 355) apareix ja *Seguro*, -*guros*: llatinitzacions, evidentment indignes de valor.

APÈNDIX. SEGUR. Vegem ara un resum dels NLL que vénen verament d'aquest origen.

1) Poblet de l'Anoia, agre. a Veciana (pron. *səgú*, a Sta. Coloma i a Freixenet, Casac. 1920). MENCIONS ANT. S. XI: *Segur* cit. junt amb Llanera (Arx. Sols.); 1196: id. (Kehr, *Papsturk.*, 572); en les llistes de paròquies vigatanes p. p. Pladevall, S. XII (p. 73) i en les de Junyent, a. 1331 (*Sagur*), 1336 (*Mi. Griera* I, 378, 386); 1359: *Segur de Vila Major* (*CoDoACA* XII, 25 50).

2) *Segur* «quadra» prop de Cubelles (Garraf); 1238: «domo de *Segur*» (*Cart. S. Cu.* III, p. 457 i § 1341); 1359: «quadra de *Segur*» (*CoDoACA* XII, 33). Potser a aquest (o a 1?) es refereix la cita del S. XII, que *AlcM* troba en el *Cart. de Poblet*.

I uns quants *Segur* en el P. Val.: a Torrent (xx, 135.14); a Benidorm (xxxv, i en la monogr. d'Orts, 4.2f.).

A manca de dades antigues, no podem decidir si ve del mateix origen o és afí a *Segú* una pda. munt. l'Ensegú a Andorra, te. Ordino.

¹ Aquí només he de rectificar el que dic d'un poble de la Vall de Benasc: no és «*Sau*» sinó *Saünc* i té un origen ben inconnex com explico en l'article supra. ⁴⁰
² «*Excursió a la Pobla de Segú* y sa comarca», Bna. 1899, 47 pp., 40, amb gravats (cf. GGC).

Seguer, V. *Segueró*

SEGUERENY o SEGRENY

Nom d'una important partida rural valenciana, i d'un (o dos) antics despoblats, a la Ribera del Xúquer.

En l'enq. de 1962 anoto el *segrén* a Albalat de la Ribera (dit també *A. de Pardines*) com important pda. rural no llunyana del poble, entre aquest i la *Mola*, i prop de la *Vintiuitena* i del *Salt* (xxxI, 48.4, 48.10). ⁵⁵ Localització que no coincideix bé amb la que li donen les fonts escrites, antigues i fins les modernes, si bé totes elles es refereixen a la Ribera del Xúquer, en la seva part baixa, i central, però vora el riu; de manera que es té la impressió que hi ha hagut repetició ⁶⁰

del mateix nom, en un o dos paratges propers, dins la mateixa ampla rodalia; amb alguna lleu variant fonètica potser fàcil d'explicar.¹

MENCIONS ANT. Un cop, en la Cròn. de Jaume I: «Manam nostra cort a *Algezira* --- e aquí seríem en lo pas de la aygua, e poyríem-lo meylor destrényer si ell volia res fer contra Nòs; e --- dixeren-nos que l'Infant era passat a un gau [gual] dejús *Segayreny*, e que-s n'era vengut a Corbera» (§ 517, Ag., 498.5, *Seganyren* en l'ed. de Val.). D'on resulta, doncs, situació arran del riu, dessota i prop de Corbera, que igual que Riola (que veurem infra) és cap a mig camí entre Cullera i Albalat-Alzira.

1261: «la alquería de *Sagayren*, termino de Alzira» (*Mtz.Fdo.*, *Doc. Val. ACA* I, 378); 1276: «confirmació a favor de Ex. de Alvero, miles, de la donació que le hizo su padre, de la alquería de *Sagayren*» (Xàtiva, suposo només com a data del doc.) (ib. ib. n.º 2009); 1278: castell de *Segarey* (id. ib. III, 433); 1390: «els llocs d'Albalat i *Sagairen*» (MiretS., *Templ.*, p. 287). En el Llibre del Real Patrimoni (S. xvi) figura «Albalat o Albalat *Segairen*» fº 27 (poc més enllà Albalat fº 28), ben separats d'«Albalat del Bisbe de Tortosa» fº 43r, v (*BSCC* 1935, 201).

SSiv. dóna com a bàsica la forma *Sagayrén* (amb variant *Sagarrient*) (p. 375), i a la p. 65 ens fa saber que el 1238 el rei havia donat *Sagayren* a 52 homes del rei moro destronat Zeid Abu-zeid, junt amb les alq. *Alboaylet* i altres, que situa, amb dubte, cap a Cullera; però en tot cas l'altra alq. donada és *Arriola*, o sigui 'Riola', que és prop de Corbera. Mateu Llopis la troba amb la grafia *Seguereñ* en algun doc. del S. xviii.

He aplegat totes les dades accessibles: per desgràcia, en bona part, deficientes o imprecises, i no sense alguna contradicció. Això obliga a accentuar les reserves sobre la conjectura, almenys fundada, de la següent

ETIM. Les analogies ens orienten cap a un nom mossàrab dels nombrosos valencians en *-en*, *-ent*: el grup dels *Ontinyén(t)*, *Bocairent*, *Lutxent*, *Bairent* etc. Tots els quals tenien, en la forma antiga, *-en*, provinent de ll. *-IANUM*. Car també en el nom present la major part de les formes antigues terminaven en *-én*, i la *-ny* hi pot resultar de la vacil·lació antiga entre *dany/dan*, *enguan(y)*, *sen(y)*, *Gombren(y)* etc.; fets semblants hem observat en noms valencians com *Estubeny*, *Fortaleny*, *Rozalén/Rossalany*, i altres. Atès això, veiem, però, en aquest cas, diverses possibilitats defensables.

A) El veure'l situat sempre vora el Xúquer, i sens dubte com nom repetit, en dos indrets almenys, fa pensar en un nom derivat del d'aquest riu, sigui en la fase romànica, com si diguéssim *xuquer-eny* o *suquer-eny* (amb la *S-* originària no tornada *X-*), sigui en la forma llatina *SUCRONIANUM (de *SUCRO*): aquesta variant, amb els avantatges de ser una formació versemblant en llatí, i que explicaria més la *e* de la síl·laba inicial, a base de *dissim.* (*o-oi* > *e-oi*) sense grans obstacles en la resta: car l'àrab, que no tolera *oí*, n'hauria fet *āi*, i una dissimilació o haploglògia podia elimi-